

hänsyn tas till behovet av förenkling även under den fas då man planerar hur förordningen skall kunna genomföras. Med tanke på balansen beklagar kommittén livligt att det saknas åtgärder för de andra aktörerna i ekonomin.

5.3. Inom de ekonomiska och sociala intresseorganisationer som företräder landsbygdens alla aktörer finns

en stor samlad erfarenhet. Det är önskvärt att EU:s organ utnyttjar denna erfarenhet, som särskilt är representerad i Ekonomiska och sociala kommittén, för att skapa en konstruktiv dialog i syfte att uppnå verklig framgång inom landsbygdsutvecklingen. Kommittén betonar att alla åtgärder till förmån för landsbygdsutvecklingen på europeisk, nationell och lokal nivå måste genomföras efter överenskommelser med dessa aktörer.

Bryssel den 9 september 1998.

Ekonomiska och sociala kommitténs

ordförande

Tom JENKINS

Yttrande från Ekonomiska och sociala kommittén om "Förslag till rådets direktiv om minimistandarder för skydd av värphöns i olika uppfödningssystem"⁽¹⁾

(98/C 407/36)

Den 30 mars 1998 beslutade rådet i enlighet med artiklarna 43 och 198 i EG-fördraget att rådfråga Ekonomiska och sociala kommittén om ovannämnda förslag.

Sektionen för jordbruk och fiskeri, som ansvarat för kommitténs förberedande arbete i ärendet, antog sitt yttrande den 23 juli 1998. Föredragande var Kenneth Gardner.

Vid sin 357:e plenarsession den 9-10 september 1998 (sammanträdet den 10 september 1998) antog Ekonomiska och sociala kommittén följande yttrande med 62 röster för, 37 emot och 5 nedlagda röster.

1. Inledning

1.1. Kommissionens förslag är baserat på Vetenskapliga veterinärkommitténs rapport, som lades fram i oktober 1996 och som uppdaterar den tidigare rapporten från 1992.

1.2. I EU hålls 93 % av alla höns (ca 320 miljoner 1997) i burar enligt de villkor som anges i direktiv 88/116/EEG, som har varit bindande i alla medlemsstater sedan 1995. Det finns i dag inga europeiska miniminormer för värphöns som föds upp i andra system än burhållningssystem.

1.3. Föreliggande förslag till direktiv skall ersätta detta direktiv och fastställa normerna för andra hönsuppfödningssystem. Förslaget bygger på en rapport

från Vetenskapliga veterinärkommittén om hönsens välbefinnande som nyligen utarbetats i enlighet med direktivet från 1988. De flesta konkreta förändringarna skulle ge hönsen större utrymme, och en stor del av infrastrukturen skulle därför behöva ersättas med större enheter. För att klara denna omställning föreslår kommissionen en övergångsperiod på tio år.

1.4. Det finns dock inget förslag om att gradvis avveckla dessa burar.

1.5. I fråga om de socioekonomiska aspekterna måste man hålla i minnet att hönsuppfödning utgör en väsentlig del av jordbruket och landsbygdens ekonomi som är ytterst viktig i vissa EU-regioner. Hönsuppfödningen i EU kostar skattebetalarna praktiskt taget ingenting och den förbrukar en stor andel av den splanmål som odlas

⁽¹⁾ EGT C 123, 22.4.1998, s. 15.

i EU. Dessutom ingår denna sektor i en alltmer avreglerad och konkurrensintensiv världsmarknad.

2. Allmänna kommentarer

2.1. I rapporten från Vetenskapliga veterinärkommittén framgår klart att förhållandena vid hönsuppfödning måste förbättras. I flera rapporter från enskilda länder har man kommit fram till samma slutsatser, till exempel i rapporten från brittiska Farm Animal Welfare Council.

2.1.1. Med till exempel ett burutrymme på 450 cm² per fågel begränsas hönornas rörelsefrihet kraftigt, naturliga behov som att flaxa med vingarna undertrycks och med en maximihöjd på 40 cm kan de flesta höns inte stå upprätta.

2.2. Det finns ett stort engagemang för djurens välbefinnande i EU. Men det finns också stora skillnader i medlemsstaternas medvetenhet om problemen i samband med värphöns och allmänhetens krav på förändringar varierar på motsvarande sätt. I vissa medlemsstater anser allmänheten att djurens välbefinnande är ytterst viktigt medan få krav på förändringar framförs i andra. På den inre marknaden måste emellertid förändringar av miniminormerna gälla alla medlemsstater, såväl de med svaga som med starka påtryckningar från allmänhetens sida.

2.3. En förbättring av hälsnormerna för höns innebär prisökningar på ägg och äggprodukter med självklara effekter på konsumentpriset. Undersökningar som gjorts i fem medlemsstater ⁽¹⁾ visar emellertid att konsumenterna är beredda att betala mer för ägg som producerats enligt höga normer.

2.4. För producenterna innebär detta en betydande engångskostnad eftersom en stor del av djurhållningsutrustningen måste anpassas eller bytas ut helt. Till dessa svårigheter kommer miljö- och planeringshinder eftersom många byggnader måste byggas ut. Ökade driftskostnader kan också förväntas, med lägre inkomster för hönsfarmarna som följd. Vissa farmare kan till och med tvingas lägga ner sin verksamhet, vilket totalt sett kommer att minska hönsbeståndet i EU.

2.5. Den förslagna förbättringen av djurhälsoskyddet skulle göra produkter från EU mindre konkurrenskraftiga och sannolikt få konsekvenser för hönsfarmarnas inkomster och sysselsättningen i EU på grund av den ökade importen från länder med lägre krav, till exempel USA och Kina.

2.6. Kommissionen har för avsikt att söka stöd från andra länder för att fastställa minimiskyddsnormer för värphöns som lever i de olika typerna av system. Det bör i detta sammanhang nämnas att i hela världen är det bara Europeiska unionen och Schweiz som har bindande normer för hönsors välbefinnande.

2.7. Enligt WTO-avtalen kan en sådan import inte längre förbjudas. I förslaget motivering nämns möjligheten att ändra WTO-avtalen så att de omfattar djurs välbefinnande. ESK anser att kommissionen skall ta upp denna ändring i sina förhandlingskrav vid nästa WTO-runda. Detta är dock ett mycket långsiktigt mål och ligger långt utanför tidsramarna för detta förslag.

2.8. Kommissionen bekräftade nyligen att dess förklaring till rådet från 1986 i fråga om lämpliga åtgärder för de ekonomiska följderna av det föreliggande direktivet fortfarande gäller. ESK sätter stort värde på kommissionens ställningstagande.

2.9. EU har importavgifter på ägg och äggprodukter. I enlighet med WTO:s jordbruksavtal skall dessa importavgifter minska med cirka en tredjedel fram till år 2000. Tullar står dock inte högt upp på WTO:s lista över oacceptabla handelsrelaterade åtgärder. Möjligheten att ta ut tull på ägg och äggprodukter i framtiden kan komma att bli beroende av om ett tredje land accepterar att lägre (eller inga) tullar endast gäller för ägg som uppfyller EU:s miniminormer.

2.10. En annan möjlig lösning på lång sikt är att utnyttja konsumenternas påtryckningar för att motverka försäljning av importprodukter som framställts under dåliga förhållanden. För närvarande är angivelse av hur djuren fötts upp frivillig. Kommissionen vill att märkning skall vara obligatorisk (tolfte beaktandesatsen). Den kan i så fall kompletteras med orden "Producerad enligt godkända EU-normer" eller helt enkelt med det vanliga CE-märket. Erfarenheter från andra områden visar att en sådan information kan få handeln att reagera och många gånger välja produkter som framställts på ett sätt som föredras av konsumenten. En sådan märkning måste naturligtvis också gälla äggprodukter som anges i innehållsdeklarationen.

⁽¹⁾ Mori — undersökning för Eurogroup for Animal Welfare, juni 1998.

3. Slutsats

3.1. Förslaget skulle väsentligt förbättra djurens välbefinnande men öka priserna för konsumenterna och kostnaderna för producenterna. Efter att ha vägt för- och nackdelarna mot varandra kan kommittén inte godkänna en grundläggande förändring av direktivet om inte följande kan garanteras:

- Minimikraven i det gamla direktivet måste vara genomförda i praktiken i samtliga medlemsstater.
- Import från tredje land måste underkastas samma produktions- och uppfödningförutsättningar.
- Gemenskapen måste ställa tillräckligt omställningsstöd till förfogande.

4. Särskilda kommentarer

4.1. ”Förbättrad bur” (”enriched cage”) är inte det korrekta uttrycket på alla språk och bör ändras, till exempel på engelska till ”enriched battery cage”, på tyska till ”Ausgestattete Batterie” och på franska till ”cage de batterie aménagée”.

4.2. Artikel 2.6 (ny)

Ur djurhälsosynpunkt bör näbbtrimning gradvis upphöra så långt det är möjligt, och man bör börja med de produktionssystem där det inte är absolut nödvändigt. Dessutom bör trimning definieras för att skiljas från näbbavlägsnande som bör förbjudas helt. Följande definition föreslås:

”Avlägsnande av övernäbbens krökning och undernäbbens spets”

4.3. Artikel 3

Datumet den 1 januari 1999 och alla andra datum i förslaget bör ändras till:

”x månader/år från antagandet av detta förslag”

4.4. Artikel 3.1 a

Lägg till:

”Reden och områden med reden bör stängas av på natten för att förhindra att djuren vilar där och smittas av exkrementer.”

4.5. Artikel 3.1 e

Följande bör läggas till:

”System för frammatning av dricksvatten” (”bell drinker systems”)

4.6. Artikel 3.2 (ny)

Det bör finnas en minsta tillåten disponibel yta per fågel och en högsta beståndstäthet. Det följande är ett exempel på gällande praxis.

”I system med endast två dimensioner skall den tillåtna disponibla ytan per fågel vara minst 1 400 cm² eller ha en beståndstäthet på högst 7 fåglar per m².

I system med tredimensionellt utrymme (t.ex. voljärer eller pinnsystem) får beståndstätheten ökas till högst 15,5 fåglar per m² disponibel golvyta.”

4.7. Artikel 3.3

Förbättrade burar befinner sig fortfarande på ett experimentstadium och det vore fel att fastställa alltför exakta krav. I till exempel vissa slag av förbättrade burar och med vissa hönsraser har i själva verket näbbtrimning visat sig nödvändig.

4.8. Artikel 3.4

Det är särskilt denna artikel som kommer att förbättra djurens välbefinnande och också i hög grad öka kostnaderna för EU:s hönsfarmare. Den nuvarande minimistandarden är 450 cm² per fågel i alla medlemsstater men flera länder kräver större yta (upp till 600 cm² per fågel för burar med flera fåglar). Ett burutrymme på 800 cm² skulle därför kräva stora investeringar i gemenskapen, liksom många av de andra bestämmelserna som till exempel ett minsta mellanrum mellan burraderna och minsta burhöjd.

Det är också just denna artikel som kräver stora investeringar och stöd från gemenskapen. Det är också denna artikel som skulle öka kostnaderna i förhållande till konkurrenterna utanför EU.

4.9. Artikel 3.4 a

Ett burutrymme på just 800 cm² måste motiveras bättre än i förslaget eller motivering.

4.10. Artikel 3.4 e

Det bör göras en kostnads-nyttoanalys av bästa mellanrum mellan burraderna. Den föreslagna ökningen till minst 1 m är kotsam men bör göra det lättare att ta ut fåglarna. Ändå kanske 1 m inte räcker i modulbaserade transportsystem vid uttagning av hönsen — en långt mer djurvänlig metod än att ta ut hönorna en och en och placera dem i transportlådor.

4.11. Artikel 7

Kommissionens inspektionsregler är svagare än det gällande direktivet, och inte heller det tycks fungera tillfredsställande. (För närvarande finns klagomål mot fyra medlemsstater om att de inte uppfyller delar av detta direktiv.)

Kommissionens förslag måste åtminstone ändras till:

”För att uppnå enhetlig tillämpning av detta direktiv, skall veterinäre experter ...”

Med tanke på förslagens stora konsekvenser för konkurrenskraften och djurens välbefinnande bör hela inspek-

tionssystemet skärpas, särskilt för importerade produkter. Kommissionen bör lägga fram separata förslag om en sådan skärpning.

4.12. Bilaga

6. Här dubblas de nuvarande inspektionskraven till två gånger om dagen. En gång om dagen bör räcka även i fortsättningen, under förutsättning att det finns ett effektivt videoövervakningssystem.

15.(ny) Om hönsen ges möjlighet att ströbada får inte det material som används utgöra en hälsorisk för dem som sköter renhållningen.

Bryssel den 10 september 1998.

Ekonomiska och sociala kommitténs

ordförande

Tom JENKINS

BILAGA

till Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande

Den text till sektionens yttrande som följer nedan avisades under debatten.

1. Inledning

1.1. Kommissionen hävdar att dess förslag är baserat på Vetenskapliga veterinärkommitténs rapport, som lades fram i oktober 1996 och uppdaterar en tidigare rapport från 1992.

1.2. I EU hålls 93 % av alla höns (ca 320 miljoner 1997) i burar enligt de villkor som anges i direktiv 88/116/EEG, som har varit bindande i alla medlemsstater sedan 1995. Det finns i dag inga europeiska miniminormer för värphöns som föds upp i andra system än burhållningssystem.

1.3. I fråga om de socioekonomiska aspekterna måste man hålla i minnet att hönsuppfödning är en väsentlig del av jordbruket och landsbygdens ekonomi som är ytterst viktig i vissa EU-regioner (se bilaga 1). Hönsuppfödningen i EU kostar skattebetalarna praktiskt taget ingenting och den förbrukar en stor andel av den spannmål som odlas i EU. Dessutom ingår denna sektor i en alltmer avreglerad och konkurrensintensiv världsmarknad.

1.4. I Vetenskapliga veterinärkommitténs rapport anges fördelar och nackdelar med de olika uppfödningssystemen. Uppfödningen av värphöns i burar ger många fördelar jämfört med andra system, som till exempel färre parasitangrepp, bättre kontroll av foderintaget, lägre risk för aggression och kannibalism, mindre smitta av äggen, en stabil social ordning, lägre produktionskostnader, ägg av hög kvalitet, bättre arbetsförhållanden, mindre miljöpåverkan, lägre dödlighet och färre infektioner bland hönsen.

1.5. Kommissionen anser att det skall vara obligatoriskt med reden, sittpinnar och strö i alla djurhållningssystem för värphöns, vilket enligt Vetenskapliga veterinärkommitténs rapport, som förslaget grundar sig på, ingalunda garanterar en förbättring av hönsens välbefinnande. Kommissionen föreslår

också utnyttjande av ”förbättrade burar”, som fortfarande är under utredning och som inte säljs kommersiellt på den europeiska marknaden.

2. Allmänna kommentarer

2.1. Kommissionen deklarerar öppet i tredje stycket i meddelandets slutsats att den eftersträvar en etappvis avveckling av burar under en ”tillräckligt lång period” för att undvika ekonomiska problem för hönsfarmarna och försämrad kvalitet på äggen. Kommissionen säger emellertid ingenting om hur man skall uppnå båda dessa mål, och i direktivet lämnas problemet olöst.

2.2. För att mildra de ekonomiska konsekvenserna av sitt förslag föreslår kommissionen kompletterande åtgärder som till exempel obligatoriskt angivande av uppfödningssystemet på EU-producerade ägg. Detta obligatoriska märkningssystem kommer inte att ge EU-marknaden något skydd mot import från tredje land.

2.3. Kommissionen föreslår också att investeringsstöden skall samfinansieras. Kapitalinvesteringar för att hjälpa sektorns omställning till de föreslagna normerna saknar helt förbindelse med gemenskapens finansiella medel för investeringsstöd inom ramen för EU:s strukturpolitik. Snarare kan man förvänta sig att hönsfarmarna inte kommer att få någon kompensation alls, med tanke på att kommissionen i förslagen i Agenda 2000 inte avsätter några medel till fjäderfäsektorn.

2.4. Kommissionen har för avsikt att söka stöd från andra länder för att fastställa minimiskyddsnormer för värphöns som lever i lika typer av system. Det bör i detta sammanhang nämnas att i hela världen är det bara Europeiska unionen och Schweiz som har bindande normer för hönors välbefinnande.

2.5. Kommissionen föreslår ett förbud mot burhållning av värphöns som, enligt beslut av varje medlemsstat, skall träda i kraft efter en övergångsperiod på högst tio år. Detta förbud mot burar är oförenligt med produktionsförhållandena i EU och resten av världen.

2.6. Det är oacceptabelt att förändra de gällande miniminormerna för höns i bur, som varit obligatoriska sedan den 1 januari 1995, innan kommissionen effektivt kan genomdriva de gällande normerna i EU, innan restriktionerna för europeiska producenter erkänns internationellt och innan konkurrenskraften för EU:s hönsuppfödningsssektor kan säkerställas på en alltmer avreglerad världsmarknad.

3. Särskilda kommentarer

3.1. Vid sidan om konsekvenserna för djurens välbefinnande är det viktigt att ta hänsyn till förslagets följder för hälsa, samhälle, ekonomi och miljö. Kommissionens ekonomiska analys är påfallande bristfällig. Det krävs en oberoende studie av förslagets konsekvenser för samtliga ovannämnda områden, eftersom det omfattar 93 % av EU:s äggproduktion.

3.2. Det föreslagna direktivet skulle bland annat kunna få följande konsekvenser:

3.2.1. Djurens välbefinnande

Det är missvisande att påstå att om det nuvarande bursystemet avskaffas och ersätts med andra system så kommer djurens välbefinnande att öka. Det finns inga värphönsraser som är anpassade till alternativa system. I dessa system finns problem med hackning, kannibalism, parasiter, smitta via yttre faktorer, hög koncentration av damm och ammoniak i luften och problem med att kontrollera bakterieinfektioner. För att mildra dessa problem krävs det en kraftig ökning av veterinärbehandlingen. Trots det är dödligheten klart högre än i burar.

3.2.2. Socioekonomiska aspekter

Om direktivet genomförs kommer det att få återverkningar på många olika områden:

- *Sysselsättning*: Ökningen av kostnaderna kommer att tvinga många av dagens äggproducenter att lägga ner sin verksamhet eftersom de inte längre är konkurrenskraftiga. Äggsektorn svarar för närvarande direkt för 90 000 arbetstillfällen och indirekt för 120 000 arbetstillfällen i sektorer i anslutning till denna.
- *Priser*: De ökade kostnaderna kommer att driva upp marknadspriset på ägg och de ekonomiskt svagaste i samhället kommer att drabbas hårdast.
- *Kvalitet och hälsa*: Kvaliteten och livsmedelssäkerheten inom EU:s äggindustri kan komma att äventyras allvarligt om det nuvarande förslaget förverkligas. Åtgärder för att förebygga sjukdomar som salmonella försvåras under de villkor som föreslås i direktivet. En sådan risk är oacceptabel. Om EU-producerade ägg ersätts med importerade ägg eller äggprodukter på gemenskapens marknad kommer konsumenten att få sämre kvalitetsgarantier.
- *Arbetsförhållanden*: Kommissionens förslag innebär en försämring av arbetsförhållandena på hönsfarmarna och ökad risk för sjukdomar (på grund av damm i luften och ökad koncentration av ammoniak i strö) och obekväma arbetsställningar (man måste böja sig ner för att plocka upp äggen från golvet, byta strö, inspektera djuren osv.).
- *Andra marknader*: Den äggproducerande fjäderfäsektorn förbrukar omkring 10 miljoner ton spannmål årligen (bl.a. korn, majs och vete). Den produktionsminskning som kan förväntas kommer att få direkta återverkningar på EU:s spannmålsmarknad.

3.2.3. Hälsa

Kontroll och förebyggande av sjukdomar är inte lika effektivt i alternativa system som i burar eftersom reden, pinnar, strö och andra material försvårar desinficering och bekämpning av ohyra.

Sjukdomsriskerna är större på hönsfarmer som använder alternativa system, och i frigångssystem är dessutom risken större att sjukdomar sprids till andra hönsfarmer eller hönsgårdar i närområdet. Det är inte heller lätt att undvika kontakt med andra djur (fåglar, gnagare eller rovdjur). Därmed ökar hälsoriskerna för hönsen och människan, på grund av överföring av zoonoser.

3.2.4. Miljö

Det föreslagna direktivet kommer att få negativa effekter på miljön av följande skäl:

- Det kommer att krävas upp till tre gånger större yta till värphönsen.
- System med strö ger upphov till stora mängder avfall av dålig kvalitet som utsöndrar starkare lukt och högre ammoniakhalter i luften. Ströhanteringen kan inte mekaniseras, och det är heller inte möjligt att torka spillningen i själva borsektionen, vilket man gör i bursystem. Det krävs ytterligare installationer för att ta hand om gödseln, något som ökar miljöriskerna (urlakning, lukter, markföroreningar osv). På farmar med frigående höns får de och deras spillning stor inverkan på det markområde de lever på.

4. Slutsatser

4.1. Det föreslagna direktivet förbättrar inte välbefinnandet för värphöns. I stället riskerar det att försämrade. Välbefinnande bör inte betraktas som synonymt med frihet att utföra vissa rörelser eller aktiviteter. Man måste ta hänsyn till samtliga aspekter på begreppet välbefinnande, och särskilt fågelns hälsa och skydd mot aggression.

4.2. När det gäller hälsa, miljö och socioekonomiska aspekter är förslaget till direktiv kontraproduktivt och för med sig några mycket oroväckande risker. En stor del av den ekonomiska sektor som är beroende av äggproduktion skulle kunna försvinna, marknadspriserna på ägg öka dramatiskt, de europeiska konsumenternas livsmedelsskydd försämras och hönsfarmernas miljöåverkan skulle kunna förvärras.

4.3. Sektionen avvisar mot bakgrund av ovannämnda aspekter förslaget till rådets direktiv eftersom den anser att villkoren för värphöns i bursystem redan i tillräcklig grad är reglerade i direktiv 88/166/EEG. Om däremot kommissionen önskar reglera villkoren för värphöns i alternativa system, bör den utarbeta ett särskilt dokument för detta ändamål.

Brüssel den 24 juli 1998.

Ordföranden

*i sektionen för jordbruk
och fiskeri*

Pere MARGALEF i MASIÀ

BILAGA 1

Äggproduktionen i europeiska unionen

Drygt 87 miljarder bordsägg (5 007 000 ton) produceras årligen i EU:s 15 medlemsstater (uppgift från 1997).

Länder	i ton	i %
Frankrike	890 000	17,8
Tyskland	810 000	16,2
Italien	775 000	15,5
Storbritannien	582 000	11,6
Spanien	565 000	14,3
Nederländerna	550 000	11,0
Belgien/Luxemburg	226 000	4,5
Grekland	123 000	2,5
Portugal	106 000	2,1
Sverige	108 000	2,1
Österrike	100 000	2,0
Danmark	74 000	1,5
Finland	67 000	1,3
Irland	31 000	0,6

Värphöns

Det finns cirka 320 miljoner värphöns i Europeiska unionen.

Några av dessa (ca 50 miljoner) lever på typiska lantgårdar och de producerade äggen är för eget bruk.

Andra (ca 20 miljoner) är frigående eller lever på större lantbruk, antingen på pinnar eller på marken.

De övriga (ca 250 miljoner) lever i burar och producerar 93 % av gemenskapens äggkonsumtion.

Bruttomarknadsproduktion och omsättning

Bruttomarknadsproduktionen i EU:s sektor för bordsägg uppgår till 4,5 miljarder ecu och den totala omsättningen för ägg och äggprodukter uppskattas till 5,6 miljarder ecu.

Sysselsättning

EU:s sektor för ägg och äggprodukter (hönsfarmer, förpackningsföretag och förädlingsindustri) sysselsätter direkt 90 000 personer.

Sektorer i anslutning till denna (företag som tillverkar djurfoder, utrustning och förpackningar) svarar för 120 000 ytterligare arbetstillfällen enbart för äggsektorn.

Spannmålskonsumtion

EU:s äggsektor förbrukar cirka 10 miljoner ton EU-producerat spannmål per år (främst majs, korn och vete).

Äggkonsumtion

Den genomsnittliga konsumtionen av ägg i EU är för närvarande 210 ägg per invånare (uppgift från 1997).

Beroende på skiftande matvanor konsumeras vissa ägg direkt av hushållen medan en del går till livsmedelsprodukter och småskaligt framställda produkter.

Under de senaste tio åren har efterfrågan på äggprodukter stadigt ökat både inom livsmedelsindustrin och den småskaliga hantverkssektorn.

Äggprodukterna svarar, beroende på matvanor, för närvarande för 28 till 40 % av äggkonsumtionen i EU.

Övriga världen

EU:s medlemsstater är de enda länderna i världen som har fastställt skyddsnormer för burhöns. Schweiz har förbjudit burhållning av höns.

Detta innebär att över 88 % av världens äggproduktion saknar någon form av reglering.

I USA (10 % av världsproduktionen) och i andra stora producentländer (Kina, före detta Sovjetunionen, Japan och Brasilien, med respektive 28, 9, 6 och 4 % av världsproduktionen) är det rekommenderade minsta burutrymmet 310 cm² per höna.

”I Australien rekommenderas 349 cm² för tyngre höns och 327 cm² för lättare höns, samtidigt som Nya Zeeland anser att tyngre höns kräver 363 cm² och lättare höns 340 cm².”

Resultat av omröstning

För: 59, emot: 44, nedlagda: 5
